



## Posudek bakalářské práce

Název: *Žák se syndromem ADHD ve školní družině v rámci inkluzivního vzdělávání*

Autor: *Martina Daňhelová*

Studentka se pokusila v této bakalářské práci zúročit svoje zkušenosti vychovatelky školní družiny (srov. s. 31). Jejím záměrem bylo ověřit si na příkladu tří dětí, které dobře zná, teoretické informace a metody týkající se práce s žáky s ADHD na prvním stupni základní školy. Autorka bohužel tento záměr neformuluje jako cíl práce v jejím úvodu, pouze jej naznačuje na s. 30, na závěr stručné čtvrté kapitoly práce, která má být mostem mezi její teoretickou a praktickou částí. V prvních třech kapitolách své práce autorka uvádí informace k základním pojmům, které jsou převzaty z relevantní literatury, byť počet pramenů, které uvádí v seznamu literatury je celkem skromný (10 tištěných monografií, 1 skriptum stažené z internetu, 4 internetové články, 2 zákony a 3 vyhlášky). Dle mého názoru mohla autorka omezit 1. kapitolu popisující instituci „školní družina“ na minimum, a naopak rozšířit oddíly 2.5., 2.6. a 2.7, které se měly stát těžištěm teoretické části práce a mohly tvořit samostatnou kapitolu. Jako uměle přidaná působí 3. kapitola věnovaná hře. Na druhé straně je to jediná konkrétní metodicko-didaktická oblast, na niž se autorka v praktické části odvolává.

Vzhledem k tomu, že jedním z klíčových pojmů, které autorka užívá je „inkluze“, očekával bych, že v rámci obhajoby vysvětlí, jak chápe rozdíl mezi inkluzivním a integračním přístupem, jelikož to není z textu zcela zřejmé. Podobně bych se přimlouval za to, aby se autorka při obhajobě vrátila k odkazům na Huizingovo dílo „Homo ludens“ na s. 26 a přiblížila komisi, jak chápe Huizingovu teorii.

V teoretické části práce oceňuji výborné zpracování oddílu 1.3 a 2.7, které svědčí i dobře reflektované praxi autorky.

Kazuistiky, které studentka uvádí v praktické části práce, jsou velmi dobře provedeny. Přesto se domnívám, že tvrzení o splnění cíle práce na s. 59 je zavádějící. Jestliže autorka tvrdí, že „porovnáním jednotlivých případů z praxe a srovnáním s teoretickými poznatky je možné vyvodit určitý závěr“, tak tím neříká vlastně vůbec nic, protože se nedozvídáme, o jaký „určitý závěr“ se jedná. A považovat za úspěch svůj závěr, že „popis onemocnění ADHD, tak jak jej uvádí různé odborné publikace, odpovídá reálné skutečnosti“, je také docela troufalé. Neodpovídá to vědeckému přístupu, ale spíše předsudku rozšířenému v české společnosti, a to přesvědčení, že teorie je k ničemu, protože „v praxi je to všechno jinak“.

Po stránce vnější úpravy je předložená práce na velmi dobré úrovni. Po stránce formální a jazykové najdeme poměrně závažné nedostatky: autorka nerespektuje při psaní bibliografických odkazů ani Metodickou příručku pro psaní závěrečných prací na TF JU ani normu ISO 690. Ačkoliv je práce psána živě a zajímavě, najdeme v ní několik překlepů a překvapivých gramatických chyb, jako např. na s. 50 nebo 52.

Celkově je třeba ocenit, že studentka ve své bakalářské práci vhodným způsobem vycházela ze své praxe a prokázala, že ji umí odborně reflektovat. Proto **doporučuji tuto práci k obhajobě**. Vzhledem ke zmíněným formálním a metodickým nedostatkům navrhuji hodnocení známkou „**velmi dobře**“.

V Českých Budějovicích dne 18. května 2019

doc. Michal Kaplánek, Th.D.  
oponent